

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Είκοσι Έξι

Οι Επτά Καιροί του Ναβουχοδονόσορος: Ένα Προφητικό Υφαντό που Αποκαλύπτει τον Παγανισμό, τον Παπισμό και τις Ηνωμένες Πολιτείες

Jeff Pippenger
2023-12-21

Το σύμβολο του Ναβουχοδονόσορος στο τέταρτο κεφάλαιο είναι θαυμαστό. Οι «επτά καιροί» του προεικόνιζαν τις χρονικές περιόδους κατά τις οποίες ο παγανισμός (το διαπαντός) και ο παπισμός (η παράβασις της ερημώσεως) καταπατούσαν το αγιαστήριο και το στράτευμα.

Τότε άκουσα έναν άγιο να μιλά, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιο που μιλούσε: Έως πότε θα διαρκεί το όραμα περί της καθημερινής θυσίας και της παράβασις της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδοθούν για να καταπατώνται; Δανιήλ 8:13.

Η καταπάτηση «τόσο του αγιαστηρίου όσο και του στρατεύματος», που σημειώνεται στο εδάφιο δεκατρία, αντιπροσωπεύει τους «επτά καιρούς», που ήταν η τελευταία από τις δύο αγανακτήσεις του Θεού· και οι «επτά καιροί» του Ναβουχοδονόσορος αντιπροσωπεύουν τους «επτά καιρούς», που ήταν η πρώτη από τις αγανακτήσεις του Θεού· αλλά αμφότερες παρουσιάζονται προφητικά ως η ίδια γραμμή.

Και θα έκτεινω επί την Ίερουσαλήμ τὸ νήμα τῆς Σαμαρείας καὶ τὴν στάθμη τοῦ οἴκου τοῦ Ἀχαάβ· καὶ θα ἐξαλείψω τὴν Ίερουσαλήμ, καθὼς ἄνθρωπος ἐξαλείφει πινάκιον, ἐξαλείφων αὐτὸ καὶ ἀνατρέπων αὐτὸ ἄνω κάτω. Β΄ Βασιλέων 21:13.

Το ὄγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, και το δέκατο τρίτο εδάφιο, αναφέρεται στη δεύτερη γραμμή των αγανακτήσεων του Θεού, όπως επιβλήθηκαν επί του νοτίου βασιλείου του Ιούδα, με αρχή το 677 π.Χ. Οι «επτά καιροί» του Ναβουχοδονόσορος αντιπροσωπεύουν τη γραμμή της πρώτης αγανακτήσεως του Θεού, όπως επιβλήθηκε επί του βορείου βασιλείου του Ισραήλ, με αρχή το 723 π.Χ. Οι «επτά καιροί» του Ναβουχοδονόσορος αντιπροσωπεύουν χίλια διακόσια εξήντα έτη κατά τα οποία ο παγανισμός καταπάτησε το αγιαστήριο και το στράτευμα, ακολουθούμενα από τα χίλια διακόσια εξήντα έτη κατά τα οποία ο παπισμός καταπάτησε το αγιαστήριο και το στράτευμα.

Ο παπισμός είναι απλώς ειδωλολατρία καλυμμένη με το προσωπίο του Χριστιανισμού. «Βαπτισμένη ειδωλολατρία», θα λέγαμε. Δεν υπάρχει τίποτε που να αντιπροσωπεύει τον Χριστό ή τον Χριστιανισμό στον Καθολικισμό. Ο κόσμος έμαθε αυτό το γεγονός μέσα από την ιστορία των Σκοτεινών Αιώνων, αλλά από το 1798 ο κόσμος το έχει λησμονήσει. Ο παπισμός έχει την ίδια καρδιά με την ειδωλολατρία. Η θρησκεία και οι τελετές των θρησκειών είναι ταυτόσημες. Η κρίση των «επτά καιρών» του Ναβουχοδονόσορος συνίστατο στο ότι του δόθηκε καρδιά θηρίου. Η καρδιά του θηρίου που του δόθηκε ήταν η καρδιά που αντιπροσώπευε τη θρησκεία της ειδωλολατρίας, είτε επρόκειτο για αποκάλυπτη ειδωλολατρία είτε για συγκαλυμμένη ειδωλολατρία υπό τη μορφή του Καθολικισμού. Η Αδελφή White προσδιορίζει ότι ο δράκων στην Αποκάλυψη δώδεκα είναι ο Σατανάς, αλλά κατά δευτερεύουσα έννοια είναι η ειδωλολατρική

Ρώμη.

«Έτσι, ενώ ο δράκων, πρωτίστως, αντιπροσωπεύει τον Σατανά, αποτελεί, κατά δευτερεύουσα έννοια, σύμβολο της παγανιστικής Ρώμης». The Great Controversy, 439.

Το θηρίο το οποίο αντιπροσώπευε ο Ναβουχοδονόσορ επί «επτά καιρούς», ήταν το θηρίο του δράκοντος επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, και κατόπιν το θηρίο του Καθολικισμού επί άλλες χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες. Στο τέλος εκείνων των ημερών, ο Ναβουχοδονόσορ αποτελεί σύμβολο των Ηνωμένων Πολιτειών, οι οποίες τελικώς είναι ο ψευδοπροφήτης. Προφητικώς, ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσώπευε τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη, οι οποίοι είναι οι τριπλές εξουσίες που συγκροτούν την πνευματική Βαβυλώνα και οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα. Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει την κυριολεκτική Βαβυλώνα, και πράττοντας τούτο χρησιμοποιήθηκε ως σύμβολο και των τριών εξουσιών που συγκροτούν την πνευματική Βαβυλώνα των εσχάτων ημερών.

Για να αναγνωρίσουμε τον συμβολισμό που μόλις προσδιορίστηκε, είναι σημαντικό πρώτα να εντοπίσουμε τον Ναβουχοδονόσορα στο 1798, όταν το βασίλειό του αποκαθίσταται στο τέλος των «επτά καιρών». Θα καθορίσουμε αυτό το ορόσημο στο τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ, προτού αρχίσουμε να προχωρούμε μέσα στο κεφάλαιο κατά πιο συστηματικό τρόπο.

Στον «καιρό του τέλους», το 1798, το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε, και τότε εκπλήρωσε τον σκοπό του, παρουσιάζοντας ένα αυξανόμενο φως που θα δοκίμαζε, θα καθάριζε και θα παρήγε δύο τάξεις προσκυνητών. Η αποσφράγιση του βιβλίου του Δανιήλ σηματοδοτεί την έναρξη της τριμερούς διαδικασίας δοκιμασίας, η οποία βασίζεται στις αλήθειες που αποκαλύφθηκαν εκείνον τον καιρό.

Και είπε: Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ εσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράττει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσῃ· ἀλλ' οἱ σοφοὶ θέλουσιν ἐννοήσῃ. Δανιήλ 12:9, 10.

Ο προφητικός σκοπός της αποσφραγίσεως του βιβλίου, το οποίο αποτελείται από το βιβλίο του Δανιήλ και το βιβλίο της Αποκαλύψεως, είναι να δοκιμάσει τη γενεά που είναι ζωντανή κατά τη διάρκεια της ιστορίας κατά την οποία το βιβλίο αποσφραγίζεται. Στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζονται τρεις χρονικές προφητείες. Η πρώτη είναι τα χίλια διακόσια εξήντα έτη, κατά τα οποία η δύναμη του αγίου λαού επρόκειτο να διασκορπισθεί.

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον, ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἐνθένδε καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ. Τότε ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἄλλοι δύο ἴσαντο, εἷς ἐπὶ τοῦδε τοῦ χειλοῦ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος ἐπὶ τοῦ ἐτέρου χειλοῦ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ εἶπεν εἷς πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινὰ, ὅστις ἦτο ἐπάνω τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ· Ὅπως πότε θέλει εἶσθαι τὸ τέλος τούτων τῶν θαυμασιῶν; Καὶ ἤκουσα τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινὰ, ὅστις ἦτο ἐπάνω τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ὅτε ὕψωσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσεν εἰς τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας ὅτι θέλει εἶσθαι διὰ καιρὸν, καιροῦς, καὶ ἡμισυ καιροῦ· καὶ ὅταν τελειώσῃ τὸ διασκορπίσαι τὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου λαοῦ, πάντα ταῦτα θέλουσι συντελεσθῆ.

Δανιήλ 12:4–7.

Αἱ δύο ἄλλαι προφητικαὶ περίοδοι ἐν τῷ δωδεκάτῳ κεφαλαίῳ εἶναι χίλια διακόσια ἐνεήκοντα ἡμέραι καὶ χίλια τριακόσια τριάκοντα πέντε ἡμέραι.

Και ἐγὼ ἤκουσα, ἀλλὰ δὲν ἐνόησα· τότε εἶπα, ὦ Κύριέ μου, ποιοὺς θὰ εἶναι τὸ τέλος τούτων; Καὶ ἐκεῖνος εἶπε, Ὑπάγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ εσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· ἀλλὰ οἱ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσῃ· οἱ δὲ συνετοὶ θέλουσι ἐννοήσῃ. Καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ἡ παντοτινὴ θυσία θέλει ἀφαιρεθῆ, καὶ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τεθῆ, θέλουσιν εἶσθαι χίλια διακόσια ἐνεήκοντα ἡμέραι. Μακάριος ὅστις ὑπομένει καὶ φθάνει εἰς τὰς χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ἡμέρας. Δανιήλ 12:8–12.

Στα ἐδάφια γίνεται διπλὴ ἀναφορά στὸν «καιρὸ τοῦ τέλους», ὁ ὁποῖος ὀρίζεται ὡς τὸ σημεῖο κατὰ τὸ ὁποῖο τὰ λόγια τοῦ Δανιήλ θὰ ἀποσφραγίζονταν. Τα λόγια ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀποσφραγίσεως κατὰ τὸν «καιρὸ τοῦ τέλους» εἶναι οἱ τρεῖς προφητικὲς περίοδοι τῶν χιλίων διακοσίων ἐξήντα (καιρὸς, καιροὶ καὶ ἡμισυ καιροῦ), χιλίων διακοσίων ἐνεήκοντα καὶ χιλίων τριακοσίων τριάντα πέντε. Οἱ δύο ἀπὸ τῆς τρεῖς περιόδους ὀρίζονται ὡς «ἡμέρες». Οἱ δύο ἀπὸ τῆς τρεῖς ἔληξαν τὸ 1798, καὶ ἡ τρίτη ἔληξε στὸ ἀκριβὲς τέλος τοῦ 1843. Εἶναι στὸ ἀκριβὲς τέλος τοῦ 1843, διότι τὸ ἐδάφιο λέγει: «μακάριος ὁ ἀναμένων καὶ φθάνων εἰς...»

Ἡ λέξις «ἔρχεται» σημαίνει ἀγγίζει. Μακάριος, λοιπόν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀναμένει, καὶ ἐπίσης ἀγγίζει τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ 1844. Ὁ χρόνος τῆς καθυστερήσεως τῆς παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων ἄρχισε κατὰ τὴν πρώτη ἀπογοήτευση στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν, καὶ ἐκείνη ἡ ἀπογοήτευση ἔφθασε τὴν ἀκριβῶς τελευταία ἡμέρα τοῦ 1843, καὶ ἡ ἀκριβῶς τελευταία ἡμέρα τοῦ 1843 ἀγγίζει τὴν ἀκριβῶς πρώτη ἡμέρα τοῦ 1844. Ἡ εὐλογία τῆς ἀναμονῆς ἄρχισε ὅταν ὁ χρόνος τῆς καθυστερήσεως ἄρχισε κατὰ τὴν πρώτη ἀπογοήτευση.

Υπάρχουν πολλὰ ἀκόμη ποὺ πρέπει νὰ ἐξεταστοῦν σὲ αὐτὰ τὰ ἐδάφια, ἀλλὰ τὸ σημεῖο ποὺ ἐξετάζουμε ἐδῶ εἶναι ὁ προφητικὸς ρόλος τοῦ Δανιήλ. Ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου τοῦ Δανιήλ, τὸ ὁποῖο ὁ Δανιήλ ἀντιπροσωπεύει στὸ ἀπόσπασμα, εἶναι νὰ παραγάγῃ μιὰ δοκιμαστικὴ διαδικασία τριῶν σταδίων ὅταν τὸ βιβλίον ἀποσφραγιστεῖ. Στὸν Δανιήλ εἰπώθηκε νὰ πορευθεῖ στὴν οδὸ τοῦ ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους, ὅταν τὸ βιβλίον ἐπρόκειτο νὰ ἀποσφραγιστεῖ. Τὸ συμπέρασμα τοῦ κεφαλαίου τὸνίζει τι θὰ συμβεῖ ὅταν φθάσῃ ὁ καιρὸς τοῦ τέλους.

Σὺ δὲ πορεύου ἕως τοῦ τέλους· διότι θὰ ἀναπαυθῆς καὶ θὰ σταθῆς εἰς τὸν κληρὸν σου ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν. Δανιήλ 12:13.

Τὸ βιβλίον τοῦ Δανιήλ ἐπρόκειτο νὰ σταθεῖ στὸν κληρὸν τοῦ στο τέλος τῶν προφητικῶν ἡμερῶν τοῦ Δανιήλ.

«Ὅταν ὁ Θεὸς ἀναθέτῃ σὲ ἕνα ἄνθρωπο ἕνα ἰδιαίτερο ἔργο νὰ ἐπιτελέσῃ, αὐτὸς πρέπει νὰ στέκεται στὸν κληρὸν καὶ στὴ θέση του, ὅπως ὁ Δανιήλ, ἕτοιμος νὰ ἀνταποκριθεῖ στὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, ἕτοιμος νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν Του». Manuscript Releases, τόμος 6, 108.

Κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ τέλους, τὸ 1798, ὁ Δανιήλ στάθηκε στὸν κληρὸν του, πράγμα ποὺ ἐκφράζεται στὸ ἐδάφιο δεκατρία ὡς «στὸ τέλος τῶν ἡμερῶν». Τὸ τέλος τῆς ἐκδίωξης τοῦ Ναβουχοδονόσορ

για «επτά καιρούς» προσδιορίζει το 1798, διότι ολοκληρώθηκε «στο τέλος των ημερών».

Και στο τέλος των ημερών εγώ, ο Ναβουχοδονόσορ, ύψωσα τους οφθαλμούς μου προς τον ουρανό, και η σύνεσή μου επέστρεψε σε μένα, και ευλόγησα τον Ύψιστο, και αίνεσα και ετίμησα Αυτόν που ζει στους αιώνες, του οποίου η εξουσία είναι εξουσία αιώνια, και η βασιλεία Του από γενεά σε γενεά· και όλοι οι κάτοικοι της γης λογίζονται ως ουδέν· και ενεργεί κατά το θέλημά Του στο στράτευμα του ουρανού και μεταξύ των κατοίκων της γης· και κανείς δεν μπορεί να συγκρατήσει το χέρι Του, ή να Του πει: Τι πράττεις; Κατά τον ίδιο καιρό η φρόνησή μου επέστρεψε σε μένα· και προς δόξαν της βασιλείας μου, η τιμή μου και η λαμπρότητά μου επέστρεψαν σε μένα· και οι σύμβουλοί μου και οι άρχοντές μου με αναζήτησαν· και εστερεώθηκα στη βασιλεία μου, και εξαιρετική μεγαλοπρέπεια προστέθηκε σε μένα. Τώρα εγώ, ο Ναβουχοδονόσορ, αινώ και υψώνω και τιμώ τον Βασιλέα του ουρανού, του οποίου όλα τα έργα είναι αλήθεια, και οι οδοί Του κρίση· και εκείνους που περιπατούν με υπερηφάνεια είναι δυνατός να ταπεινώσει. Δανιήλ 4:34–37.

Η έκφραση «τέλος των ημερών» αντιπροσωπεύει τον καιρό του τέλους το 1798. Τότε ο Ναβουχοδονόσορ εγκαθιδρύθηκε στο βασίλειό του, το οποίο δεν ήταν πλέον η ιστορία των θηρίων του παγανισμού και του παπισμού. Σε εκείνο το σημείο, ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσώπευε έναν πλήρως μεταστραμμένο άνθρωπο, και έτσι αντιπροσώπευε το θηρίο της γης της βιβλικής προφητείας, το οποίο άρχισε να βασιλεύει το 1798, και άρχισε ως αρνί, αν και ήταν προορισμένο τελικά να μιλήσει ως δράκων. Αντιπροσωπεύει το θηρίο της γης που θα βασιλεύει επί εβδομήντα συμβολικά έτη σε εκπλήρωση του Ησαΐα είκοσι τρία, ακριβώς όπως το κυριολεκτικό του βασίλειο βασιλεύσε επί εβδομήντα κυριολεκτικά έτη. Ο συμβολισμός είναι «απολύτως στεγανός».

Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει έναν προφητικό σύνδεσμο μεταξύ των τριών δυνάμεων που παριστάνονται στην Αποκάλυψη, κεφάλαια δώδεκα και δεκατρία. Εκεί προσδιορίζονται ως ο δράκων, το θηρίο της θαλάσσης και το θηρίο της γης. Στην Αποκάλυψη δεκαέξι προσδιορίζονται ως οι τρεις δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα. Οι «επτά καιροί» του Ναβουχοδονόσορ συνδέουν και τα τρία εκείνα θηρία, διότι η κυριολεκτική Βαβυλώνα απεικονίζει την πνευματική Βαβυλώνα, και η ίδια γραμμή προφητείας που βρίσκεται στο βιβλίο του Δανιήλ επαναλαμβάνεται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, διότι τα δύο βιβλία αλληλοτελειοποιούνται.

Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει το 1798 ως προφητικό συνδετικό κρίκο μεταξύ του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου. Το 1798 ήταν «ο καιρός του τέλους» για το μήνυμα του πρώτου αγγέλου και για τη Μιλλεριτική ιστορία. Ο William Miller οδηγήθηκε να στηρίζει ολόκληρη την προφητική του διάθρωση στην αναγνώρισή του του δράκοντος του παγανισμού και του θηρίου του Καθολικισμού, αλλά δεν διέκρινε τις Ηνωμένες Πολιτείες ως το θηρίο της γης και τον ψευδοπροφήτη. Μπορούσε να διακρίνει την ιστορία πριν από «τον καιρό του τέλους» το 1798, αλλά το μέλλον ήταν ακόμη μέλλον. Κατά «τον καιρό του τέλους» το 1989, τότε θα αναγνωρίζονταν και οι τρεις δυνάμεις.

Η αποκάλυψη της προφητικής αναγνώρισης του δράκοντος και του θηρίου το 1798 παριστάνεται από τον ποταμό Ουλάι των κεφαλαίων επτά, οκτώ και εννέα. Η αποκάλυψη της προφητικής αναγνώρισης του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου το 1989 παριστάνεται από τον ποταμό Χιδδέκελ των κεφαλαίων δέκα, ένδεκα και δώδεκα. Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει

το κίνημα του πρώτου αγγέλου που έφθασε το 1798, και προτυπώνει τον Βαλτάσαρ, ο οποίος αντιπροσωπεύει το κίνημα του τρίτου αγγέλου που έφθασε το 1989. Για τον λόγο αυτό, το δεύτερο όνειρο του Ναβουχοδονόσορος, στο τέταρτο κεφάλαιο, αντιπροσωπεύει το μήνυμα του πρώτου αγγέλου.

Τα «επτά καιροί» του Ναβουχοδονόσορα ολοκληρώθηκαν «στον καιρό του τέλους» το 1798, με την άφιξη του προειδοποιητικού αγγέλματος της επικείμενης κρίσεως. «Στο τέλος των ημερών», είναι άνθρωπος μεταστραμμένος, και έτσι αντιπροσωπεύει το Ρεπουμπλικανικό κέρασ του θηρίου της γης, όταν αυτό ήταν αρνίσιο. Ταυτοχρόνως αντιπροσωπεύει το Φιλαδελφικό Προτεσταντικό κέρασ του θηρίου της γης.

Ως ο πρώτος βασιλιάς της Βαβυλώνας, προτυπώνει τον Βαλτάσαρ, τον τελευταίο βασιλιά της Βαβυλώνας. Η κρίση του προτυπώθηκε από την κρίση του Νεβρώδ, και με τη σειρά της προτύπωσε την κρίση του Βαλτάσαρ. Η κρίση του αντιπροσώπευε την έναρξη της ερευνητικής κρίσεως στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς, προς πάντας τους λαούς, τα έθνη και τας γλώσσας, τους κατοικούντας εν πάση τη γη· Ειρήνη ας πληθυνθή εις εσάς. Ενόμισα καλόν να φανερώσω τα σημεία και τα θαυμάσια τα οποία ο ύψιστος Θεός έκαμε προς εμέ. Πόσον μεγάλα είναι τα σημεία αυτού! και πόσον ισχυρά τα θαυμάσια αυτού! η βασιλεία αυτού είναι βασιλεία αιώνιος, και η εξουσία αυτού από γενεάς εις γενεάν. Εγώ ο Ναβουχοδονόσορ ήμην εν αναπαύσει εν τω οίκω μου, και ευημερών εν τω παλατίω μου· είδον ενύπνιον, το οποίον με εφόβισε, και οι διαλογισμοί επί της κλίνης μου και τα οράματα της κεφαλής μου με ετάραξαν. Δανιήλ 4:1-5.

Το όνειρο έκανε τον Ναβουχοδονόσορα να φοβηθεί, και ο συμβολισμός του ονείρου αντιπροσωπεύει το αιώνιο ευαγγέλιο του πρώτου αγγέλου, το οποίο προστάζει τους ανθρώπους να «φοβηθούν τον Θεό».

Και είδον άλλον άγγελον να πετά στο μέσον του ουρανού, έχοντα το αιώνιον ευαγγέλιον, διά να κηρύξη εις τους κατοικούντας επί της γης, και εις παν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν, λέγοντα μετά φωνής μεγάλης· Φοβήθητε τον Θεόν και δώσατε δόξαν εις αυτόν· διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως αυτού· και προσκυνήσατε τον ποιήσαντα τον ουρανό και την γην και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων. Αποκάλυψις 14:6, 7.

Το αιώνιο ευαγγέλιο είναι ένα τριπλό μήνυμα· το πρώτο βήμα, όπως παριστάνεται στον πρώτο άγγελο, είναι να φοβηθούμε τον Θεό· το δεύτερο βήμα είναι να δώσουμε σ' Αυτόν δόξα· και το τρίτο παριστάνεται από την ώρα της κρίσεως Του. Η «δόξα» αντιπροσωπεύει τον χαρακτήρα, και το δεύτερο «ας κατεβούμε» στην ιστορία της ανταρσίας του Νεβρώδ είναι το σημείο όπου ερευνήθηκε ο χαρακτήρας της πόλεως και του πύργου. Ήταν μία ανακριτική κρίση. Ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους είναι η εικόνα του θηρίου, και το δεύτερο βήμα του Νεβρώδ συνίστατο στην εκδήλωση της εικόνας του θηρίου, αλλά το δεύτερο βήμα του αιωνίου ευαγγελίου παράγει δοξασμό του χαρακτήρα του Θεού, όχι του Νεβρώδ.

Ο φόβος του Ναβουχοδονόσορα αποτελεί σύμβολο της πρώτης δοκιμασίας, όπως και η επιλογή του Δανιήλ να μη φάγει από τη δίαιτα της Βαβυλώνας, διότι ο Δανιήλ εφοβείτο τον Θεό. Ο πρώτος

άγγελος εμφανίστηκε στην ιστορία το 1798 και κατόπιν ενδυναμώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840. Το όνειρο του Ναβουχοδονόσορα τοποθετεί την άφιξη του πρώτου μηνύματος στον καιρό του τέλους, το 1798.

Εγώ είδα ένα όνειρο, το οποίο με φόβισε, και οι διαλογισμοί επάνω στην κλίνη μου και τα οράματα της κεφαλής μου με τάραζαν. Γι' αυτό εξέδωσα διάταγμα να φέρουν ενώπιόν μου όλους τους σοφούς της Βαβυλώνας, ώστε να μου γνωρίσουν την ερμηνεία του ονείρου. Τότε εισήλθαν οι μάγοι, οι αστρολόγοι, οι Χαλδαίοι και οι μάντιες· και διηγήθηκα το όνειρο ενώπιόν τους· αλλά δεν μου γνωστοποίησαν την ερμηνεία του. Αλλά τελευταίος εισήλθε ενώπιόν μου ο Δανιήλ, του οποίου το όνομα είναι Βαλτασάσαρ, σύμφωνα με το όνομα του θεού μου, και στον οποίο είναι το πνεύμα των αγίων θεών· και ενώπιόν του είπα το όνειρο, λέγοντας: Ω Βαλτασάσαρ, άρχοντα των μάγων, επειδή γνωρίζω ότι το πνεύμα των αγίων θεών είναι μέσα σου, και κανένα μυστικό δεν σε δυσκολεύει, πες μου τα οράματα του ονείρου μου που είδα, και την ερμηνεία του. Δανιήλ 4:5–9.

Η άφιξη του πρώτου αγγέλματος στον καιρό του τέλους το 1798, η οποία παριστάνεται από τον φόβο του Ναβουχοδονόσορα, σηματοδοτεί το σημείο κατά το οποίο το βιβλίο του Δανιήλ επρόκειτο να αποσφραγισθεί.

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἐνθάδε κἀκεῖσε, καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ. ... Καὶ εἶπεν, Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσεβῶς, καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσει· οἱ δὲ συνετοὶ θέλουσι νοήσει. Δανιήλ 12:4, 9, 10.

Όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε κατά «τον καιρό του τέλους», οι άνθρωποι εκλήθησαν να έλθουν και να ερευνήσουν την αύξηση της γνώσεως, και εκείνη η κλήση παρήγαγε τελικώς δύο τάξεις προσκυνητών. Η μία τάξη δεν μπορούσε να κατανοήσει, ενώ η άλλη μπορούσε. Οι σοφοί άνδρες της Βαβυλώνας, οι οποίοι παριστάνονται ως «οι μάγοι, οι αστρολόγοι, οι Χαλδαίοι και οι μάντιες», δεν μπορούσαν να κατανοήσουν, αλλά ο Δανιήλ κατενόησε. Οι Βαβυλώνιοι «σοφοί άνδρες» δεν μπορούσαν να κατανοήσουν, και επομένως αντιπροσωπεύουν τους ασεβείς. Ο Δανιήλ αντιπροσώπευε τους σοφούς.

Θα συνεχίσουμε το τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ στο επόμενο άρθρο.

«Εκείνοι που είναι άπιστοι στο έργο του Θεού στερούνται αρχών· τα κίνητρά τους δεν είναι τέτοιας ποιότητας ώστε να τους οδηγούν να εκλέγουν το ορθό υπό πάσας τας περιστάσεις. Οι υπηρέτες του Θεού οφείλουν να αισθάνονται πάντοτε ότι βρίσκονται υπό το βλέμμα του Κυρίου τους. Εκείνος που παρακολούθησε το ιερόσυλο συμπόσιο του Βαλτάσαρ είναι παρών σε όλα τα ιδρύματά μας, στο λογιστήριο του εμπόρου, στο ιδιωτικό εργαστήριο· και η αναίμακτη χείρ καταγράφει εξίσου βεβαίως την αμέλειά σας, όπως κατέγραψε τη φοβερή κρίση του βλάσφημου βασιλέως. Η καταδίκη του Βαλτάσαρ εγράφη με λόγους πυρός, “Εξυγίσθης εν ταις πλάστιγξι, και ευρέθης ελλιπής”· και αν παραλείψετε να εκπληρώσετε τις υποχρεώσεις που σας έδωσε ο Θεός, η καταδίκη σας θα είναι η αυτή.» Messages to Young People, 229.

